

قابلیت پرورش و میزان رشد سیاه ماهی (*Capoeta capoeta gracilis*) در مرحله جوانی با استفاده از نرخ‌های مختلف غذادهی

ولی الله جعفری^۱، رسول قربانی^۱، شیدا گلی^{۱*}، سپیده کردجری^۱

۱- گروه شیلات، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان، گرگان، ایران، صندوق پستی: ۳۸۶

تاریخ دریافت: ۱۳۹۶/۲/۱۷

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷/۵/۲۹

چکیده

معرفی گونه‌های جدید آبرزی در سیستم‌های پرورشی با ایجاد تنوع گونه‌ای در امر تکثیر و پرورش ماهیان، دستیابی به افزایش تولید در واحد سطح مزارع و افزایش درآمد می‌تواند منجر به تنوع سبد غذایی خانوار شود. هدف از مطالعه حاضر ارزیابی میزان رشد و امکان‌سنجی پرورش سیاه ماهی در شرایط آزمایشگاهی بود. بنابراین تاثیر میزان غذادهی بر افزایش وزن بدن، ضریب تبدیل غذایی، شاخص رشد ویژه، رشد روزانه و فاکتور وضعیت مورد بررسی قرار گرفت. این مطالعه در یک طرح کاملاً تصادفی در ۳ تیمار و ۳ تکرار با سیاه ماهی‌هایی با متوسط وزن ۱۶-۱۸ گرم و طول ۱۲-۱۳ سانتی‌متر با نرخ غذادهی ۲، ۴ و ۵ درصد وزن بدن به مدت ۶۰ روز انجام شد. نتایج بدست آمده نشان داد که میزان افزایش وزن بدن، درصد افزایش وزن نسبی بدن، نرخ رشد ویژه و ضریب چاقی در ماهی‌های تغذیه شده با ۴ درصد وزن بدن بیشتر از دو تیمار دیگر بود. ضریب تبدیل غذایی نیز در تیمار ماهی‌های تغذیه شده با ۴ درصد وزن بدن کمتر از دو تیمار دیگر بود، و تیمار ماهی‌های تغذیه شده با ۵ و ۲ درصد وزن بدن تفاوت معنی‌دار را با هم نشان ندادند ($p > 0.05$). با توجه به نتایج بدست آمده و بهتر بودن وضعیت رشد سیاه ماهی با تغذیه ۴ درصد وزن بدن این امکان وجود دارد که بتوان آن را جهت پرورش به مزارع پرورشی معرفی کرد.

کلمات کلیدی: سیاه ماهی، *Capoeta capoeta gracilis*، پرورش، رشد، نرخ‌های غذادهی.

مقدمه

پرورش ماهی یکی از مهمترین اهداف و محورهای مهم توسعه در مدیریت شیلات محسوب می شود و اهمیت آن در تولید مواد غذایی، توسعه اقتصادی و امنیت غذایی به خوبی شناخته شده است (Finegold, 2009). نقش آبزیان در تغذیه انسان از گذشته های دور کاملاً مورد توجه بوده است و این نیاز با توجه به افزایش روز افزون جمعیت جهان و کمبود منبع پروتئینی روز به روز چشمگیرتر می گردد (مرشدی و همکاران، ۱۳۹۴).

با توجه به پتانسیل های مناسب آبی پروری در کشور لازم است علاوه بر افزایش تولید آبزیان پرورشی موجود، گونه های جدید را با توجه به مزایای آنها مانند مقاومت به انواع بیماری ها، هزینه پرورش و دیگر مزایای اقتصادی و با رعایت اصول زیست محیطی وارد بخش پرورش کرد. معرفی گونه های آبی جدید در سیستم های پرورشی با ایجاد تنوع گونه ای در امر تکثیر و پرورش ماهیان، دستیابی به افزایش تولید در واحد سطح مزارع و افزایش درآمد می تواند منجر به تنوع سبد غذایی خانوار نیز شود. صنعت پرورش ماهیان گرمابی در سال های اخیر تبدیل به یکی از مهمترین زیربخش های شیلات شده است که به سرعت توسعه یافته و مورد توجه قرار گرفته است (غفاری و فلاحتکار، ۱۳۹۴). در کشور ما بیش از ۸۰ سال است که کپور ماهیان در دستور کار صنعت آبی پروری قرار گرفته اند (حسین زاده صحافی، ۱۳۸۴) و ۸۰ درصد از ماهیان پرورشی تولید شده در جهان را کپور ماهیان ماهی تیلاپیا تشکیل می دهد (FAO, 2010). بنابراین بررسی قابلیت پرورش گونه های خانواده کپور ماهیان می تواند حائز اهمیت باشد.

حدود ۱۸۵ گونه ماهی در آب های داخلی ایران وجود دارد که معمولاً متعلق به ۳ خانواده کپور ماهیان (*Cyprinidae*)، سگ ماهیان جوبیاری (*Balitoridae*) و لوچ ماهیان (*Cobitidae*) می باشد (Abdoli et al., 2008). خانواده کپور ماهیان از بزرگترین خانواده های آب شیرین با حدود ۲۴۲۰ گونه می باشد (Nelson, 2006). گونه های خانواده کپور ماهیان به دلایلی همچون رشد به نسبت سریع، سازگاری بالا، گوشت لذیذ، نیازمندی به حداقل امکانات جهت پرورش، استفاده از حلقه اول زنجیره غذایی و بازار پسندی جایگاه ویژه ای در تغذیه مردم دارند (محمد صالحی و همکاران، ۱۳۹۴). سیاه ماهی (*Capoeta capoeta gracilis*) یکی از جنس های خانواده کپور ماهیان است که بیشتر به زندگی در دمای زیر ۲۰°C عادت داشته و در دمای ۱۷-۱۲ درجه سانتی گراد تکثیر می کند (جاذبی زاده، ۱۳۸۷). زیستگاه این ماهی بستر سنگریزه ای و سنگی بوده و در جریان های سریع آب زیست می کند (Turkmen et al., 2002). نوع زیستگاه و نوع بستر در پراکندگی و فراوانی گونه نقش مهمی دارد. جنس سیاه ماهی در آفریقا، آسیای صغیر، سراسر ناحیه قفقاز در محدوده آسیا، سوریه، ایران، جنوب آسیای مرکزی، شمال هند، جنوب چین پراکنش دارد. پراکنش آن در ایران در حوضه های جنوب دریای خزر، حوضه دریاچه ارومیه، اطراف اصفهان و در جنوب شرقی خراسان می باشد (عبدلی و همکاران، ۲۰۰۸). پراکنش وسیع گونه سیاه ماهی احتمالاً به دامنه وسیع رژیم غذایی و کم توقعی آن، عدم قلمروطلبی و زندگی گله ای سیاه ماهی مرتبط است (Ozcan and Balik, 2009). با توجه به جمعیت بالای این ماهی در آب های داخلی، مطالعه ویژگی های زیستی و کوشش

در جهت معرفی آن به سیستم پرورشی، جهت مصارف انسانی می‌تواند حائز اهمیت باشد (Koohestaneskandari, 1998). سیاه ماهی با توجه به فرم دهانی زیرین به طور عمده کف‌زی خوار است و به‌طور کلی از گیاهان پست - پریفیتون و مواد پوسیده گیاهی تغذیه می‌کند (قلی‌زاده و همکاران، ۱۳۸۸). به لحاظ دارا بودن جیره غذایی مخصوص فاقد رقابت غذایی با دیگر گونه‌های ماهیان می‌باشد (مصطفوی و عبدلی، ۱۳۸۴). دارای ارزش صید ورزشی بوده و برخی از کشورهای آسیایی در استخرهای خاکی اقدام به پرورش آن نموده‌اند (عبدلی، ۱۳۷۸).

از گونه‌های ماهیان پرورشی داخل کشور می‌توان به کپور ماهیان چینی، کپور ماهیان هندی، خامه ماهی (*Mylopharyngodon*)، کپور سیاه (*chanos Chanos*)، لای ماهی (*Tinca tinca*)، باس دریایی، کفال خاکستری (*Cephalus Mugil*)، صیبتی (*Sparidentex hasta*)، هامور (*Aethaloperca*)، *rogaa* و سوکلا (*Rachycentridae*) اشاره داشت. در بسیاری از موارد نیز پرورش توام این گونه‌ها انجام می‌گیرد. بعنوان مثال می‌توان به پرورش ماهی بنی (*Barbus sharpeyi*) با کپور ماهیان چینی اشاره داشت (بساک کاهکش و همکاران، ۱۳۸۹). بررسی امکان پرورش بچه ماهی باس دریایی (*Lates calcarifer*) توسط مرکز تحقیقات شیلات آبهای دور چابهار انجام شده است که نتایج رشد مناسب آن در فصول گرم سال را نشان داده بود (حاجی رضایی، ۱۳۹۳). امکان سنجی پرورش ماهی تیلپیا در بافق یزد توسط علیزاده و بمانی (۱۳۹۱) انجام شده است. نتایج این مطالعه وجود شرایط زیست محیطی مناسب جهت پرورش و معرفی این گونه جدید پرورشی را تایید کرده بود. نتایج بررسی‌های

علمی حاکی از آن است که تعیین درصدهای مناسب و مطلوب غذادهی به منظور دستیابی به حداکثر رشد و سوددهی بیشتر ضروری می‌باشد. نتایج مطالعات یوسف پور و همکاران (۱۳۷۷) نشان داده است که مناسب‌ترین درصد غذادهی برای بچه تاسماهی ایرانی با وزن متوسط ۱۹ گرم ۳ الی ۴ درصد وزن بدن می‌باشد. محسنی و همکاران (۱۳۸۴) سطح ۱ و ۲ درصد غذادهی براساس وزن بدن را برای تغذیه بچه فیل ماهیان زیر یک سال پیشنهاد داده‌اند. با توجه به اینکه در حال حاضر بیشترین میزان تولید در واحد سطح ماهیان گرمابی در کشور مربوط به کپور ماهیان چینی می‌باشد (حسین زاده صحافی و همکاران، ۱۳۸۵)، بنابراین در صورت مثبت بودن نتیجه این مطالعه می‌توان سیاه ماهی را نیز به عنوان گونه جدید پرورشی به منظور افزایش تنوع گونه‌ای و به طبع آن افزایش تولید در واحد سطح از طریق استفاده از تمامی سطوح غذایی در استخرهای پرورش ماهیان گرمابی به مزارع معرفی نمود. این گونه به لحاظ تعداد و پراکنش یکی از فراوان‌ترین ماهی‌ها در حوضه‌های مختلف ایران می‌باشد که علاغم ارزش اقتصادی آن مطالعاتی در زمینه بررسی قابلیت پرورش آن صورت نگرفته است، لذا هدف از این مطالعه بررسی پارامترهای رشد سیاه ماهی جهت امکان سنجی پرورش آن با درصدهای مختلف غذادهی می‌باشد.

مواد و روش‌ها

ماهی‌های مورد استفاده در تحقیق حاضر از رودخانه زرین‌گل و با استفاده از الکتروشوکر (SHX1000 ساخت ژاپن) با قدرت ۱/۷ کیلووات و جریان مستقیم و ولتاژ ۳۰۰-۲۰۰ ولت صید شدند.

افزایش وزن بدن^۴ (Ghosh et al., 2003)
وزن ابتدای دوره - وزن انتهایی دوره = افزایش وزن بدن

درصد افزایش وزن بدن (Ghosh et al., 2003)
 $100 \times \text{وزن اولیه} \div (\text{وزن اولیه} - \text{وزن ثانویه}) = \text{درصد افزایش وزن}$

نرخ رشد ویژه (Gumus et al., 2016)
 $100 \times [\text{طول دوره آزمایش} \div (\text{لگاریتم طبیعی وزن اولیه} - \text{لگاریتم طبیعی وزن نهایی})] = \text{نرخ رشد ویژه}$
ضریب تبدیل غذایی (Gumus et al., 2016)
افزایش وزن به دست آمده ماهی (گرم) $\div$ غذای خورده شده (گرم) = ضریب تبدیل غذایی

ضریب چاقی (Gumus et al., 2016)
 $100 \times (\text{طول بدن ماهی})^3 / \text{وزن بدن ماهی} = \text{ضریب چاقی}$ (Gumus et al., 2016)

برآورد زنده‌مانی در پایان دوره آزمایش و بر اساس تعداد ماهی زنده صورت گرفت.
 $100 \times (\text{تعداد ماهی در ابتدای دوره آزمایش} / \text{تعداد ماهی در انتهای دوره آزمایش}) = \text{میزان بقاء (بازماندگی)}$

نتایج حاصل از این مطالعه به وسیله روش آنالیز one-way Anova و مقایسه میانگین‌ها با استفاده از آزمون دانکن در سطح اطمینان ($\alpha=0.05$) مورد آزمون قرار گرفت. همه آنالیزهای آماری به وسیله نرم افزار (SPSS Ver. 20) محاسبه گردید و رسم نمودار با استفاده از Excel (Ver. 2013) انجام گرفت.

ماهی‌ها با متوسط وزن ۱۸-۱۶ گرم و طول ۱۳-۱۲ سانتی‌متر پس از بررسی اولیه از نظر علائم ظاهری بیماری به مرکز تحقیقات آبی پروری شهید فضل‌ی برآبادی دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان انتقال داده شدند. پس از سازگاری کامل ماهی‌ها به غذای دستی، آزمایش‌ها در ۳ تیمار (غذادهی با تناسب ۲، ۴ و ۵ درصد وزن بدن) و هر تیمار در ۳ تکرار با شرایط یکسان پرورش (جیره غذایی، درجه حرارت، اکسیژن محلول، تراکم و دفعات غذادهی) انجام شد. برای این منظور از ۹ حوضچه فایبرگلاس مدور با ظرفیت ۴۵۰ لیتر استفاده شد.

برای جلوگیری از بروز مشکل در حین آزمایش، ماهی‌ها در زمان صید و انتقال به محیط آزمایشگاهی تک به تک از نظر علائم ظاهری بیماری بررسی و پس از انتقال به دفعات در معرض حمام نمک قرار گرفتند. با توجه به اینکه این گونه در محیط طبیعی از غذای زنده تغذیه می‌کند، بنابراین شروع تغذیه با غذای زنده صورت گرفت که به تدریج از میزان غذای زنده کاسته و غذای کنستانتتر جایگزین آن شد.

ماهی‌ها روزانه ۲ بار تغذیه و به مدت ۶۰ روز در شرایط فوق پرورش داده شدند. زیست سنجی هر دو هفته یک‌بار صورت پذیرفت و وزن نهایی ماهیان ثبت گردید. پس از اتمام دوره پرورش میزان افزایش وزن بدن (گرم)، درصد افزایش وزن بدن، ضریب رشد ویژه^۱ (SGR)، رشد روزانه، فاکتور وضعیت^۲ (CF)، ضریب تبدیل غذایی^۳ (FCR)، شاخص رشد روزانه، درصد بقا و رابطه طول و وزن از طریق معادله‌های مربوطه محاسبه شد.

^۱ Specific Growth Rate

^۲ Condition Factor

^۳ Feed conversion ratio

^۴ Increasing Body Weight

نتایج

شده با ۴ درصد وزن بدن) و ۵ درصد تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد. اما تیمار ۲ درصد (تیمار ماهیان تغذیه شده با ۲ درصد وزن بدن) نسبت به این دو تیمار افزایش وزن پایین‌تری داشت. بیشترین افزایش وزن بصورت معنی‌داری در تیمار ۵ درصد و در فواصل زمانی ۴۵ تا ۶۰ روز بود ($p < 0.05$) (جدول ۲).

در بررسی افزایش وزن بدن، مشاهده گردید که میزان افزایش وزن دارای نوسان زیادی است، به‌طوری که از حداقل ۳/۵۷ گرم تا حداکثر ۱۶/۲۹ گرم در نوسان بود و این حداقل و حداکثر مربوط به تیمار ۵ درصد (تیمار ماهیان تغذیه شده با ۵ درصد وزن بدن) بود. اگرچه در روز ۶۰ بین تیمار ۴ (تیمار ماهیان تغذیه

جدول ۱- پارامترهای زیست‌سنجی سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

درصد غذادهی	۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد
روزهای پرورش	طول (سانتی - وزن (گرم)	طول (سانتی - وزن (گرم)	طول (سانتی - وزن (گرم)
۰	۱۲/۷۹±۰/۲ ^a	۱۲/۷۷±۰/۱ ^a	۱۶/۹۶±۰/۵ ^a
۱۵	۱۲/۹۶±۰/۰۹ ^a	۱۳/۱۸±۰/۱ ^a	۲۰/۵۳±۰/۲۵ ^b
۳۰	۱۳/۱۶±۰/۴ ^b	۱۳/۵۶±۰/۴ ^b	۲۳/۰۹±۰/۱۱ ^b
۴۵	۱۳/۵۶±۰/۲ ^c	۱۳/۸۹±۰/۳ ^b	۲۷/۲۵±۰/۷ ^c
۶۰	۱۳/۹۸±۰/۱ ^c	۱۴/۳۶±۰/۶ ^b	۳۳/۲۵±۰/۱۴ ^d

جدول ۲- میزان افزایش وزن سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

درصد غذادهی	۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد
روزهای پرورش			
۱۵	۳/۳۶±۰/۱۱ ^g	۸/۲۶±۱/۵۲ ^e	۳/۵۷±۰/۳۴ ^g
۳۰	۶/۲۸±۰/۱۲ ^f	۱۲/۷۰±۱/۴ ^b	۶/۱۳±۰/۳۱ ^f
۴۵	۹/۲۷±۰/۸۳ ^{de}	۱۵/۶۶±۱/۱۲ ^a	۱۰/۲۸±۱/۳ ^{cd}
۶۰	۱۱/۵۰±۱/۶ ^{bc}	۱۷/۳۱±۰/۵۳ ^a	۱۶/۲۹±۰/۱۴ ^a

حروف انگلیسی مشابه در هر ستون نشان‌دهنده عدم اختلاف معنی‌دار می‌باشد ($p \geq 0.05$).

بالاترین درصد افزایش وزن بدن در تیمار ۴ و ۵ درصد مشاهده شد. تیمار ۲ درصد نسبت به دو تیمار دیگر درصد افزایش وزن پایین‌تری داشت (جدول ۳).

جدول ۳- درصد افزایش وزن سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

درصد غذایی	۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد
روزهای پرورش			
۱۵	۱۹/۶۲±۰/۸۵ ^g	۴۶/۹۸±۴/۲ ^e	۲۱/۰۵±۱/۲ ^g
۳۰	۳۶/۶۸±۰/۱۳ ^f	۷۲/۲۸±۴/۳ ^d	۳۶/۱۷±۱/۳ ^f
۴۵	۱۵۴/۱۹±۳/۳ ^c	۱۸۹/۳۷±۴/۱ ^a	۱۶۰/۷۲±۴/۹ ^{bc}
۶۰	۱۶۸/۱۸±۶/۰۴ ^b	۱۹۸/۷±۱/۵۳ ^a	۱۹۶/۰۶±۱/۲ ^a

حروف انگلیسی مشابه در هر ستون نشان دهنده عدم اختلاف معنی دار می باشد ($p \geq 0.05$).

در بررسی نرخ رشد ویژه سیاه ماهی، بیشترین نرخ رشد ویژه با اختلاف معنی دار نسبت به سایر تیمارها ($p < 0.05$)، در دوره پرورش روز ۱۵ و ۳۰ در تیمار ۴ درصد و کمترین آن در دوره پرورش ۴۵ تا ۶۰ روز در تیمار ۲ درصد مشاهده گردید. نکته مورد توجه، کاهش نرخ رشد ویژه در اواخر دوره پرورش در تیمارهای ۲ و ۴ درصد و افزایش آن در تیمار ۵ درصد بود (جدول ۴).

جدول ۴- نرخ ویژه رشد سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

درصد غذایی	۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد
روزهای پرورش			
۱۵	۰/۵۲±۰/۰۲ ^c	۱/۱۱±۰/۰۸ ^a	۰/۵۵±۰/۰۸ ^c
۳۰	۰/۶۵±۰/۰۱ ^b	۰/۹۳±۰/۰۹ ^a	۰/۵۷±۰/۰۱ ^c
۴۵	۰/۴۲±۰/۰۳ ^d	۰/۶۲±۰/۰۳ ^b	۰/۴۵±۰/۰۵ ^d
۶۰	۰/۳۷±۰/۰۴ ^{de}	۰/۴۹±۰/۰۱ ^{cd}	۰/۴۸±۰/۰۱ ^d

حروف انگلیسی مشابه در هر ستون نشان دهنده عدم اختلاف معنی دار می باشد ($p \geq 0.05$).

در بررسی ضریب تبدیل غذایی در سیاه ماهی، کمترین آن در ۱۵ روز اول در تیمار ۴ درصد و بیشترین آن در دوره زمانی ۶۰ روزگی ماهی با ۳/۹۱ در تیمار ۲ درصد مشاهده گردید. به طور کلی تیمار ۴ درصد میزان ضریب تبدیل غذایی پایین تری نسبت به تیمار ۲ و ۵ درصد داشت (جدول ۵).

جدول ۵- نرخ ضریب تبدیل غذایی سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد	
۲/۹۵±۰/۰۳ ^b	۲/۲۲±۰/۱۱ ^c	۲/۹±۰/۲۱ ^b	۱۵
۲/۷۴±۰/۰۳ ^{bc}	۲/۳±۰/۰۹ ^c	۳/۰۳±۰/۰۷ ^b	۳۰
۳/۲۲±۰/۰۳ ^a	۲/۸±۰/۱۱ ^{bc}	۳/۶±۰/۲۱ ^a	۴۵
۳/۹۱±۰/۰۳ ^a	۲/۸±۰/۰۹ ^{bc}	۳/۳۵±۰/۰۷ ^a	۶۰

حروف انگلیسی مشابه در هر ستون نشان دهنده عدم اختلاف معنی دار می باشد ($p \geq 0.05$).

بالاترین ضریب چاقی در روز ۴۵ در تیمار ۴ کمترین ضریب چاقی نیز در دوره پرورش در روز ۱۵ درصد مشاهده شد. که با دوره پرورش روز ۶۰ در تیمار ۴ و ۵ تفاوت معنادار را نشان نداد ($p < 0/05$).

جدول ۶- ضریب چاقی سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

روزهای پرورش	درصد غذادهی	۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد
۱۵	$0/94 \pm 0/02$ g	$1/12 \pm 0/07$ bcd	$0/96 \pm 0/03$ fg	
۳۰	$1/02 \pm 0/02$ defg	$1/21 \pm 0/04$ ab	$1/02 \pm 0/02$ efg	
۴۵	$1/6 \pm 0/01$ def	$1/24 \pm 0/14$ a	$1/11 \pm 0/06$ cde	
۶۰	$1/04 \pm 0/04$ def	$1/18 \pm 0/07$ abc	$1/22 \pm 0/09$ ab	

حروف انگلیسی مشابه در هر ستون نشان دهنده عدم اختلاف معنی دار می باشد ($p \geq 0/05$).

چاقی با اختلاف معنی دار نسبت به بقیه تیمارها ($p < 0/05$)، مربوط به تیمار ۴ درصد بود. پایین ترین نرخ تبدیل غذا نیز مربوط به تیمار ۴ درصد بود. تیمار ۲ و ۵ درصد از نظر پارامترهای مورد بررسی با هم اختلاف معنی دار نداشتند ($p > 0/05$) (جدول ۷).

در طول دوره پرورش سیاه ماهی در مدت ۶۰ روز، تلفاتی در ماهیان مشاهده نشد. در بررسی پارامترهای مربوط به رشد سیاه ماهی در طول دوره ۶۰ روزه، بیشترین افزایش وزن بدن، و درصد نسبی آن، و نیز بیشترین نرخ رشد ویژه و ضریب

جدول ۷- پارامترهای اندازه گیری سیاه ماهی در دوره پرورش ۶۰ روزه در تیمارهای مختلف

عامل	۲ درصد	۴ درصد	۵ درصد
افزایش وزن بدن	$7/60 \pm 0/95$ b	$13/48 \pm 1/07$ a	$9/06 \pm 10/14$ b
درصد افزایش وزن نسبی بدن	$94/42 \pm 20/16$ b	$126/83 \pm 20/52$ a	$103/50 \pm 22/99$ b
نرخ رشد ویژه	$1/51 \pm 0/53$ b	$1/79 \pm 0/55$ a	$1/46 \pm 20/54$ b
نرخ تبدیل غذا	$3/20 \pm 0/28$ a	$2/53 \pm 0/06$ b	$3/22 \pm 0/01$ a
ضریب چاقی	$1/02 \pm 0/01$ b	$1/18 \pm 0/01$ a	$1/08 \pm 0/03$ b

حروف انگلیسی مشابه در هر ستون نشان دهنده عدم اختلاف معنی دار می باشد ($p \geq 0/05$).

بحث

تغذیه ۶۰ روزه نشان داد که بین سه تیمار مورد بررسی (تیمارهایی که با ۲، ۴ و ۵ درصد وزن بدن غذادهی شدند)، تیمار ۴ درصد از نظر پارامترهای مورد بررسی بهترین وضعیت را ایجاد کرده بود. در بررسی پارامترهای مربوط به رشد بیشترین افزایش وزن بدن، درصد نسبی آن و نیز بیشترین نرخ رشد ویژه و ضریب چاقی مربوط به تیمار ۴ درصد بود. پایین ترین نرخ

بیشتر مطالعات در رابطه با تغذیه سیاه ماهی محدود به بررسی رژیم غذایی این ماهی در رودخانه ها یا همان شرایط طبیعی می باشد. در این مطالعه، با بررسی پارامترهای مربوط به رشد سیاه ماهی با استفاده از درصد های مختلف غذادهی، امکان معرفی این گونه جهت پرورش مورد بررسی قرار گرفت. نتایج حاصل از

تبدیل غذا نیز مربوط به تیمار ۴ درصد بود. با توجه به عدم تلفات، عادت پذیری ماهی به غذای دستی و رشد به نسبت مناسب آن در شرایط آزمایشگاهی شاید بتوان بیان داشت که این ماهی می‌تواند قابلیت پرورش در شرایط اسارت را داشته باشد.

مقدار غذای داده شده حتی بین گونه‌های یک خانواده نیز متفاوت است. در این مطالعه سطح بهینه تغذیه برای سیاه ماهیان ۱۶-۱۷ گرم غذادهی براساس ۴ درصد وزن بدن بود. با استفاده از سطوح مختلف غذادهی طی مدت ۸ هفته وزن بدن ماهی‌ها از ۱۶-۱۷ گرم در وزن اولیه به ۳۳-۳۴ گرم رسیدند و درصد افزایش وزن بعنوان مثال در روز ۶۰ در تیمار ۴ درصد ۱۹۸/۷ بود. مطابق با مطالعه ای که توسط Sultana و همکاران (۲۰۰۱) انجام شده است، درصد افزایش وزن در کپور ماهیان معمولی با غذادهی دو بار در روز برابر ۲۱۸/۹ و میزان افزایش وزن از ۷/۴۹ گرم به ۲۶/۸۳ گرم بوده است. که نتایج بدست آمده از افزایش وزن در سیاه ماهی نزدیک به این مقدار از افزایش رشد کپور معمولی می‌باشد. در مطالعه دیگری که توسط Kucharczyk و همکاران (۲۰۱۳) در بررسی نرخ رشد ویژه در کپور ماهیان معمولی تغذیه شده با ۶، ۹، ۱۲، ۱۵، ۱۸ و ۲۱ درصد وزن بدن صورت گرفته بود، نتایج بدست آمده از نظر نرخ رشد ویژه و ضریب تبدیل غذایی وضعیت بهتری را نسبت به سیاه ماهی بررسی شده در این مطالعه نشان داده است. بطوریکه حداکثر نرخ رشد ویژه و کمترین ضریب تبدیل غذایی در پایان دوره در سیاه ماهی به ترتیب برابر ۱/۷۹ و ۲/۵۳ در تیمار ۴ درصد بود، که این مقادیر در مطالعه صورت گرفته توسط Kucharczyk و همکاران (۲۰۱۳) ۸/۷ و ۱/۰۶ در ماهیان تغذیه شده با ۱۲ و ۶ درصد وزن بدن

مشاهده شده بود. اگرچه در این مطالعه میزان غذادهی بیشتر از مقدار استاندارد برای کپور معمولی بوده است. در اکثر ماهی‌ها بهترین بازده تبدیل غذایی زیر حد سیری بدست می‌آید (Fang et al., 2010) و همیشه با افزایش درصد غذادهی پارامترهای رشد روند صعودی را نخواهند داشت. یکی از دلایل آن می‌تواند کاهش نسبت کارایی پروتئین باشد (Du et al., 2006). بنابراین میزان غذادهی بالا بهترین مدیریت را ایجاد نخواهد کرد. در این مطالعه با افزایش غذادهی از ۴ درصد به ۵ درصد شاخص‌های رشد روند بهتری را نشان ندادند و تیمار ۴ درصد مناسبترین تیمار از نظر شاخص‌های رشد بود.

میزان نرخ رشد ویژه در فیتوفاگ، کپور معمولی، کپور علفخوار و کپور سُرگنده (*Hypophthalmichthys nobilis*) که توسط مینایی و همکاران (۱۳۸۸) صورت گرفته بود به ترتیب برابر ۱/۲، ۱/۶، ۱/۱ و ۱/۴ بود که تقریباً مشابه با نتیجه بدست آمده در مطالعه حاضر می‌باشد. تفاوت در پارامترهای نرخ رشد ماهی‌ها ممکن است مربوط به درجه حرارت آب (Kupren, 2011)، سن ماهی (Kucharczyk et al., 1998) و نوع غذای مورد تغذیه (Zarski et al., 2011) باشد.

خیراندیش و همکاران (۱۳۹۲) در مطالعه خود در رابطه با بررسی سن و رشد سیاه ماهی‌های (*Capoeta damascina*) صید شده در رودخانه دالکی بوشهر به این نتیجه رسیدند که سیاه ماهی‌های با وزن حدود ۱۶ گرم و طول ۱۱ سانتی‌متر دارای ضریب چاقی رنجی بین ۱/۱۴ تا ۱/۱۸ و نرخ رشد معادل ۰/۳۶ بودند که مطابق با این تحقیق سیاه ماهی‌های پرورشی در تحقیق حاضر از نظر ضریب چاقی (بالاترین آن معادل ۱/۱۸) مشابه

سیاه ماهیان صید شده در رودخانه دالکی بودند. اما از نظر نرخ رشد شرایط بهتری را ایجاد کرده بودند. بطوریکه بالاترین نرخ رشد با مقدار ۱/۷۹ در تیمار ۴ درصد مشاهده شد. نتایج حاصل از بررسی رشد در بچه ماهیان روهو (*Labeo rohita*) طی دوره پرورش ۲۱۰ روز توسط حسین زاده صحافی و همکاران (۱۳۸۷) نشاندهنده ضریب چاقی و نرخ رشد به ترتیب ۱/۴۹ و ۲/۳ بود که در مقایسه با سیاه ماهی ضریب چاقی پایین تر و نرخ رشد بالاتری دارد. انحراف ضریب چاقی از عدد ۱ می تواند تعیین کننده وضعیت ماهی از نظر رشد باشد، بطوریکه مقادیر بیش از ۱ معرف رشد نسبی خوب و کمتر از ۱ نشاندهنده ضعف در رشد وزنی ماهی ها نسبت به افزایش طول آنها است (King, 1997). که در این مطالعه میزان ضریب چاقی نشاندهنده رشد مناسب سیاه ماهی است. در طول دوره پرورش، هیچ تلفاتی در ماهیان مشاهده نشد که می تواند نشان دهنده عادت پذیری این ماهی به غذای دستی و شرایط زیستی فراهم شده باشد.

نتایج این مطالعه میزان رشد مناسب و بهینه سیاه ماهی در شرایط آزمایشگاهی با غذاهای ۴ درصد وزن بدن را نشان می دهد. بر این اساس شاید بتوان بیان داشت که سیاه ماهی گونه ای است که قابلیت پرورش در شرایط اسارات را دارد و می توان آن را بعنوان یک گونه پرورش به مراکز پرورشی معرفی کرد.

سپاسگزاری

در اینجا بر خود لازم می دانیم از زحمات کلیه کسانی که ما را در انجام این تحقیق یاری نمودند سپاسگزاری نمایم.

منابع

۱. بساک کاهکش، ف.، صالحی، ح.، امیری، ف.، نیک پی، م.، ۱۳۸۹. پرورش توام ماهی بنی (*Barbus sharpeyi*) با کپور ماهیان چینی و مقایسه اقتصادی آن با روش پرورش مرسوم. مجله شیلات دانشگاه آزاد واحد آزادشهر، ۴(۳)، ۸۵-۷۳.
۲. جاذبی زاده، م. ک.، شیرین آبادی، م.، ۱۳۸۷. شناسایی و تخمین جمعیت ماهیان رودخانه نمروود. علوم و تکنولوژی محیط زیست، ۱۰(۱)، ۱۳۶-۱۲۷.
۳. حاجی رضایی، س. ۱۳۹۳. بررسی امکان پرورش بچه ماهی سی باس آسیایی (*Lates calcarifer*) در استخرهای خاکی مزارع پرورش ماهی منطقه گواتر. گزارش طرح پژوهشی مصوب مرکز تحقیقات شیلاتی آبهای دور جابهار. ۷۶ صفحه.
۴. حسین زاده صحافی، ه.، ۱۳۸۴. گزارش اجرای طرح پایلوت امکان سازگاری کپور ماهیان هندی در شرایط اقلیمی کشور. معاونت تکثیر و پرورش ابریان. اداره کل تولید و پرورش ماهی، ایران، صفحه ۸۲.
۵. حسین زاده صحافی، ه.، رجبی، ن.، طلوعی، م. ح.، سبحانی، م.، ۱۳۸۷. شاخص های رشد بچه ماهی نوری کپور هندی روهو (*Labeo rohita*) تا مرحله یک ساله در شرایط اقلیمی استان گیلان. مجله پژوهش و سازندگی، ۲۱(۱)، ۱۶۷-۱۷۵.
۶. خیراندیش، آ.، عبدلی، ا. و عبدلی، ل.، ۱۳۹۲. بررسی سن و رشد سیاه ماهی (*Capoeta damascina*) در رودخانه دالکی استان بوشهر.

- مجله پژوهش های جانوری، ۲۶(۴)، ۴۳۴-۴۲۵.
۷. عبدلی، ا.، ۱۳۷۸. ماهیان آب های داخلی ایران، تهران، انتشارات موزه طبیعت و حیات وحش، ۲۷۲ صفحه.
۸. علیزاده، م و بمانی، ا.، ۱۳۹۱. ارزیابی اثرات زیست محیطی پرورش ماهی تیلپا (*Tilapia nilotica*) در آب لب شور منطقه بافق، استان یزد. دو فصلنامه علمی-پژوهشی خشک بوم، ۲(۲)، ۵۳-۴۱.
۹. غفاری، ط.، فلاحتکار، ب.، ۱۳۹۴. اثر سن بر شاخص های تولید مثلی ماهی کپور معمولی (*Cyprinus carpio*). مجله توسعه آبی پروری، ۹(۱)، ۶۷-۷۹.
۱۰. قلی زاده، م.، قربانی، ر.، سلمان ماهینی، ع.، حاجی-مرادلو، م.، رحمانی، ر.، ملایی، م و نعمتی، مهناز.، ۱۳۸۸. بررسی عادات غذایی سیاه ماهی (*Capoeta capoeta gracilis*) در رودخانه زرین گل استان کردستان. مجله علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان، ۱۶(۲)، ۲۵۹-۲۵۱.
۱۱. محسنی، م.، بهمنی، م.، کاظمی، ر.، علیزاده، م.، پور علی، ح و ارشد، ع.، ۱۳۸۴. تعیین مناسب ترین درصد غذادهی در پرورش گوستی بچه فیل ماهی (*Huso huso*) در حوضچه های فایر گلاس. علمی شیلات ایران، ۱۴(۴)، ۱۸۰-۱۶۵.
۱۲. محمد صالحی، ا.، عسکری ساری، ا و ولایت زاده، م.، ۱۳۹۴. بررسی پرورش توام ماهی شیریت (*Barbus grypus*) و بنی (*Barbus sharpeyi*) با اردک ماهی، پژوهش های علوم و فنون دریایی، ۱۰(۴)، ۴۶-۳۶.
۱۳. مرشدی، ح.، نوروزی، م.، قدرتی، ش.، ۱۳۹۴. تعیین ارزش غذایی ماهی کپور معمولی (*Cyprinus carpio*) در دوره استراحت جنسی (پاییز) و رسیدگی جنسی (بهار) در دو منطقه بندر انزلی و بهشهر. توسعه آبی پروری، ۱(۹)، ۹۱-۸۱.
۱۴. مصطفوی، ح. و عبدلی، ا.، ۱۳۸۴. بررسی عادات رژیم غذایی سیاه ماهی (*Capoeta capoeta gracilis*) دو اکوسیستم رودخانه ای تالار و یاسالق حوزه جنوبی دریای خزر. علوم محیطی، ۲(۷)، ۶۲-۵۳.
۱۵. مینابی، الف.، محمدی، غ. ح.، اسکندری، غ. ر.، حکیمی مفرد، ر.، ۱۳۸۸. بررسی و مقایسه میزان رشد ماهیان در دو روش پرورش ماهیان گرمابی (یک برداشت و دو برداشت در سال). زیست شناسی دریا (بیولوژی دریا)، ۱(۲)، ۶۶-۵۰.
۱۶. یوسف پور، ح.، آق تومانی، و محسنی، م.، ۱۳۷۷. تعیین بهترین درصد غذادهی نسبت به وزن زنده در تاسماهی ایرانی، اولین کنفرانس ملی ماهیان خاویاری ایران، ۲۵-۲۴.
17. Abdoli, A., Rasooli, P., and Mostafavi, H., 2008. Length-weight relationships of *Capoeta capoeta capoeta* (Gueldenstaedt, 1772) in the Gorganrud River, south Caspian Basin. Journal of Applied Ichthyology, 24, 96-98.
18. Du Zh.Y., Liu Y.J., Tian L.X., He J.G., Cao J.M. and Liang G.Y., 2006. The influence of feeding rate on growth, feed efficiency and body composition of juvenile grass carp, (*Ctenopharyngodon idella*). Aquaculture international, 14, 247-257.
19. Fang J., Xiangli T., and Dong Sh., 2010. The influence of water temperature and ration on the growth, body composition and energy budget of tongue sole (*Cynoglossus semilaevis*). Aquaculture, 299, 106-114.
20. FAO (Food and Agriculture Organization), 2010. Yearbook annuaire anuario. Fishery and Aquaculture

28. Kupren K., Mamcarz A., and Kucharczyk D., 2011a. Effect of variable and constant thermal conditions on embryonic and early larval development of fish from the genus *Leuciscus* (*Cyprinidae*, *Teleostei*). Czech Journal of Animal Science, 56,70-80.
29. Nelson, J. S., 2006. Fishes of the World. John Wiley and Sons, Inc., PP: 601.
30. Ozcan, G. and Balik, S., 2009. Some biological parameters of the *bergamae barb*, *Capoeta bergamae* Karaman, 1969 (*Cyprinidae*), in Kemer reservoir (Aydin, Turkey). North-Western Journal of Zoology, 5,242-250.
31. Sultana, S. M., Das, M., and Chakraborty, S. C. 2001. Effect of feeding frequency on the growth of common carp (*Cyprinus carpio* L.) fry. Bangladesh Journal of fisheries Research, 5, 149-154.
32. Turkmen, M., Erdogan, O., Yildirim, A and Akyut, I. 2002. Reproduction tactics. Age and growth of *Capoeta capoeta umbla* Heckle.1843 from the Askale Region of the Karasu River. Turkey. Fisheries Research, 54,317-328.
33. Źarski, D., Kupren, K., Targońska, K., Krejszeff, S., Furgała-Selezniow, G., and Kucharczyk D., 2011a. The effect of initial larval stocking density on growth and survival in common barbell *Barbusbarbus* (L.). Journal of Applied Ichthyology, 27, 1155–1158.
- Statistics, Roma.
21. Finegold, C., 2009. The importance of fisheries and aquaculture to development. America, p: 1970.
22. Ghosh, K., Kumar, S.K., and Kumar, R.A., 2003. Supplementation of an isolated fish gut bacterium, *Bacillus circulans*, in: Formulated diets for Rohu (*Labeo rohita*) fingerlings. Journal of Aquaculture – Bamidgeh, 55,13-21.
23. Gumus, E., Aydin, B., and Kanyilmaz, M., 2016. Growth and feed utilization of goldfish (*Carassius auratus*) fed graded levels of brewers yeast (*Saccharomyces cerevisiae*). Iranian Journal of Fisheries Sciences, 15, 1124-1133.
24. King, M., 1997; Fisheries biology assessment and management. Fishing News Books. p.497.
25. Koohestaneskandari, S. 1998. Study of some biologic, ecologic, and parasitologic characteristics of *Capoeta capoeta gracilis* in Madarsoo Stream, Golestan National Park, M.Sc. Thesis of Fisheries. Tarbiat Modarres University, Tehran.120p.
26. Kucharczyk, D., 2013. Optimization of feeding rate of juvenile common carp, (*cyprinus carpio* L.), during short intensive rearing under controlled conditions. The Experiment, 15, 1056-1063.
27. Kucharczyk, D., Łuczyński, M., Kujawa, R., Kamiński, R., Ulikowski, D., and Brzuzan, P., 1998. Influences of temperature and food on early development of bream (*Abramis Brama* L.). Archiv fur Hydrobiologie, 141, 243-256.